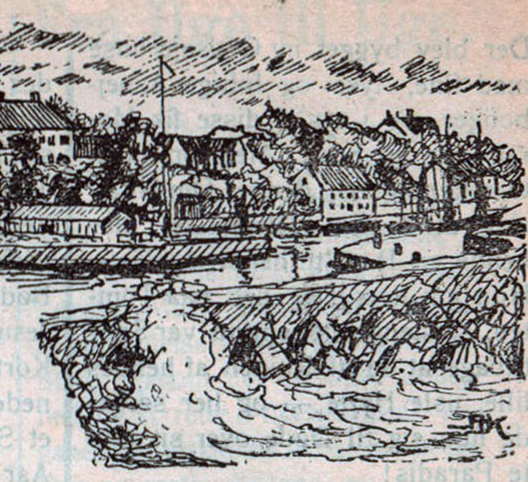




NORDBORNHOLM



Udgaar i Allinge-Sandvig.

Olsker, Rutsker, Rø og Klemens.

Ansvarshavende Udgiver:

Otto Cornitzka. - Telefon 74.

Trykt i Allinge Bogtrykkeri

Nr. 309

Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø.
Forretningsann. 8 - - - - - 6 Ø.

Fredag den 17. Januar

Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret
senest 2 Dage før Bladet udgaar.

1934

En Brødskorpe.

Den unge Grev Henri Hartimant var blaseret og udlevet. Alle hans Tanker drejede sig kuu om hans Væddeløbshest og hans dumme Kærlighed til July Violette. Prima-donnaen ved Parisienne-Theatret. Alligevel, da han i Morgenavisen læste, at Franskændene havde tabt et stort Slag paa fransk Grund steg Blodet ham til Kinderne, og han følte en sviende Skam. Han maatte ophøre med at være Døgenigt og melde sig til Fanen.

Saadan gik det til at Grev Henri Hartimant kom til at trække i Soldatertrøjen. Otte Dage senere stod han sammen med sit Kompagni Feltvagt foran Brozeres Skandsen, en Stilling, som hurtigt var blevet befæstet.

Stedet var øde og trist, og en graa Taage syntes Dag og Nat og hænge over de vaade Marker. Soldaternes eneste Tilflugtssted var en gammel Kro, hvis Tag var knust af en Granat. Uhyggeligt var der, de mørkerøde Mure saa ud, som var de overstrøgne med Blod. I Døren til Kroen stod den unge Greve, Geværet hængte i en Rem om hans Skuldre. Kepien sad ham ned over Ørerne, og de valdne Hænder havde han stukket dybt ned i Bukselommen. Han frøs, saa han rystede ved det. Bedrøvet og led ved det hele skuede han ud over det trøstesløse Øde.

Med et følte han sig sulten.

Han fik fat i sin Madpose og tog et kvart Rugbrød op. Da han havde tabt sin Kniv gav han sig langsomt til at gnave af Brødet. Smagen gjorde det dog ikke, hans forvante Gane væmmedes ved det grove Brød, og da han havde sunket nogle Mundfulde, havde han faaet nok.

— Pokkers ogsaa, tænkte han, først i Overmorgen faar vi udleveret frisk Brød, og hans Tanker gik tilbage til den Tid, da han lod sig severe Frokost i Café „Anglais“. Ak ja, det var andre Dage . . . en Kotelet, Røræg, Aspargestoppe, gammel Vin, Kaffe. Fanden staa i det . . . det var nu en dejlig Tid. Nu maatte han æde Elendighedens Brød.

Og i et Øjeblik Væmmelse og Utaalmodighed kastede den unge Greve sit sorte Brød ud paa den sølele Landevej.

Dog i samme Nu dukkede en anden Soldat frem, bukkede sig ned, tog Brødskorpen op og fjernede sig et Par Skridt, tørrede omhyggeligt Brødet af paa sit Ærme, og gav sig derpaa graadigt til at spise det.

Henri Hartimant skammede sig halvt om halvt og saa medlidende paa den stakkels Fyr, der var velsignet med saa god Appetit. Det var en høj, mager Mand med feberglinsende Øjne. Hans slidte Kappe slingrede om ham.

— Du maa være skrupsulten, Kammerat, sagde han og traadte hen til Soldaten.

— Sulten, det kan du tro, svarede denne med Munden fuld af Brød.

— Ja, jeg beder dig undskyldte, fortsatte den unge Greve. Havde jeg vidst, at jeg kunde have glædet Dig med mit Brød, saa havde jeg ikke kastet det bort.

— Aa skidt, svarede Soldaten, jeg er ikke kræsen.

— Det var nu alligevel galt gjort, sagde Henri Hartimant. Men Du maa endelig ikke tænke ilde om mig. Se, her, jeg har en gammel Kognak i min Feltflaske. Tag en Dram med mig og faa Maden skyllet ned.

Dermed var Bekendskabet gjort.

— Hvad hedder Du? spurgte Soldaten.

— Hartimant, svarede Greven og undlod sin Titel. Og Du?

— Jean Victor — — Er det ikke forbandet, fortsatte han, jeg er lige blevet smidt ud i Kompagniet igen. Jeg var paa Lazarettet, og Sygepasseren gav os den dejligste Hestekødsuppe. Men jeg havde kun en Rift, saa Overlægen skrev mig ud, Nu kan man begynde at sulte igen. For Du kan tro mig, Kammerat, lige saa sikkert, som Du staar der, har jeg sultet hele mit Liv.

Det var skrækkelige Ord i den unge Levemands Øren, han, der lige havde grebet sig selv i at længes efter Café „Anglais“ fine Køkken Forbauset saa Greven paa ham. Soldaten smilte hjerteligt, man saa hans Ulvetænder, hans sultne Tænder, der lyste hvidt i hans gustne Ansigt.

— Har De — han holdt pludselig op med at sige du til sin Kammerat, som han gættede sig til at det maatte være en rig Mand —

— hör De, lad os tage et Par Skridt hen ad Vejen og faa lidt Varme i Kroppen, saa skal jeg fortælle Dem noget, som De sikkert aldrig har hørt før. Ja, jeg hedder Jean Victor, jeg er et Hittebarn, og jeg har kun een Gang haft det godt i mit Liv — det var paa Optagelseshjemmet. Der var rene Senge med hvide Lagner, vi legede i en Have under store Træer, og saa var der en god Søster, ung og bleg som et Vokslys, jeg var hendes Kælebarn, og holdt mere af at være hos hende, end at lege med de andre Børn. Men hun døde af Brystsyge, og da jeg var tolv Aar, var Herligheden forbi. Jeg blev sat i Lære hos en Kurvemager. Det er en skidt Haandtering, man kan ikke leve af den, hvad man bedst ser af, at Mestrene sjældent faar andre Lærlinge end de stakkels Dreng fra Blindeinstituttet. Der hos Mester begyndte jeg at sulte. Han var baade fattig og gerrig. De skulde have set, naar Mesters Kone stod ved Aftensbordet og øste Suppe

op. Hun sukkede for hver Gang hun lod Skeen gaa ned i Terrinen. Ulykken var den, at jeg havde en god Appetit, og jeg var skrupsulten. I tre Aar stod jeg i Lære, og jeg kunde have lært Haandteringen paa tre Maaneder. Det forbausede Dem vel, da De saa mig tage Brødet op af Snavset. Jeg bliver kun i Vanen skal jeg sige Dem. Lige fra jeg kom af Lære og maatte staa paa egne Ben, har jeg maattet samle Brødskorper. Ved Professionen var der ikke Arbejde at faa, og jeg har prøvet alt muligt. Arbejde i Dag og ledig i Morgen. Da jeg blev atten Aar lod jeg mig hverve som Soldat. Og nu er jeg her. De véd, hvad en Soldat faar — det er aldrig nok til at spise sig helt mæt.

Paa Bunden af sit Hjerte var Grev Henri Hartimant et godt Menneske. Han følte sig rørt over den sølle Djævels elendige Liv og sagde til ham:

— Jean Victor, hvis vi begge overlever denne forfærdelige Krig, saa skal jeg gøre noget for Dem. Foreløbig vil jeg nøjes med at dele min Ration med Dem. Den er dobbelt for stor til min daarligere Appetit.

Saa skiltes de to Mænd med et varmt Haandtryk og gik begge ind og lagde sig hos de andre Soldater i Halmen paa Krostuens Gulv.

Det var henad Midnat, da Jean Victor vaagnede. Vejret var klart op, og Maanen skinnede gennem et Hul i Taget og lyste hen paa den unge Greves smukke, blonde Hoved som han laa deri dyb Søvn.

Jean Victor saa paa ham med uskyldig Beundring, da Døren aabnedes og en Sergent raabte de fem Mænd op, der skulde ud og afløse Forposterne. Den unge Greve var en af dem, men han vaagnede ikke, da hans Navn nævntes.

— Hartimant, De skal op! raabte Sergenten igen.

— Tillader Sergenten, at jeg gaar i Stedet for, spurgte Jean Victor og rejste sig op. Han sover saa godt og han er min Kammerat.

— Værsgod, som De vil.

De fem Mand gik, og de øvrige Soldater fortsatte deres Snorken

En halv Time senere glimtede Skud i Nattens Mørke Alle Mand var i samme Nu paa Benene, fik fat i deres Geværer og kom ud af Kroen.

— Hvad er egentlig Klokken? spurgte Greven Jeg skulde jo paa Vagt i Nat.

— Jean Victor gik i dit Sted, svarede hans Sidemand

Straks efter kom en Mand farrende henad Vejen.

— Hvad er der i Vejen? spurgte de ham i Munden paa hverandre.

— Prøjerne angriber, vi skal trække os tilbage til Skansen.

— Men Forposterne?

— De kommer. Det er kun den

stakkels Djævel, Jean Victor.

— Hvad for noget? udbrød Greven.

— Han er død, som en Sild. Han fik en Kugle i Hovedet.

— — —

Det var Vinter. Krigen var forbi. Klokken 2 om Morgenen kom Grev Henri Hartimant fra Klubben sammen med sin Nabo, Friherre de Saunes. Den unge Greve havde tabt nogle Hundrede Louisdorer i Spil, havde drukket for meget og havde Hovedpine.

— Hvis det er Dem ligemeget, André, sagde han til sin Ledsager, saa gaar vi hjem, jeg trænger til frisk Luft.

— For mig gerne, svarede de Saunes, skønt det er en elendig Brolægning.

Saa lod de to Herrer deres Vogne køre hjem, smøgede Kraven op om Ørene og begav sig paa Vej mod Madeleine-Kirken, i hvis Nærhed de boede. Pludselig sparkede den unge Greve til noget, som hans Støvle var stødt imod. Det var en stor Brødskorpe, der var helt tilsølet af Gadens Snavs.

Og nu saa de Saulnes til sin største Forbauselse Grev Henri Hartimant bøje sig ned, tage Brødskorpen op, omhyggeligt aftørre den med sit Lommestørklæde for tilsidst at lægge den paa en Bænk, saaledes at Gaslygten faldt paa den.

— Hvad i al Verden er det dog, De gør, udbrød Friherren og brast i Latter. Er De bleven gal, Hartimant?

— Det er for at mindes en stakkels Fyr, der gik i Døden for mig, svarede Greven og hans Stemme skælvede let. Le ikke, kære Ven.

Ærinde-Maren.

— 0 —

Ærinde-Maren har ligget mange — mange Aar i sin Grav. Den gamle Maren kunde fortjene en Minderune saa godt som mangen anden, der forlængst er død og borte.

Hun hørte — hverken figurlig eller bogstavelig talt — til de store her i Samfundet. I sin lille Hytte bjergede hun sig sit Livs smaa Fornødenheder ved at gaa Bud mellem Folk, hente Post og besørge Ærinde i Købstaden. Men hvad hendes Legemsstørrelse vedrører, gav hun ofte Syn og Sagn for den Mening, hun gjorde gældende, naar hun vilde hentyde til sin Vækst; thi da plejede hun at sige, at der kunde ikke være saa meget ondt i de smaa som i de de store. Hun var Skikkeligheden selv.

Hun hørte ikke til de snedige. Naar hun paa sine Ture fik Penge, plejede hun at sige, at det slog lige til — enten der blev noget til hende eller ej.

Hun hørte nu heller ikke til de propre. Vilde Folk — hvor hun kom frem — give hende Mad, plejede hun at sige: „Skal jeg spise, til jeg revner, eller maa jeg putte i Lommen, det jeg levner?“ Og saa puttede hun alt muligt i Lommestørklædet, selv Frikasé gik hun ikke af Vejen for at føre med sig i et saadant Tørklæde.

Men hun hørte trods svigtende Hygiejne til dem, der repræsenterede den gammeldags Sundhed.

Blev hun sendt paa Apotheket, og der var en lille Levning (som det er en Uting, i Fald der er) — i den Medicinflaske man gav hende med, saa modstod hun ikke Fristelsen, men drak Flasken tom, idet hun gik ud fra, at „det, der var deri, maatte da være godt for noget!“

Vanen var for hende den anden Natur. Thi fik hun Følgeskab, naar hun f. Eks. var paa Vej efter „Doktorsager“ paa Apotheket, saa gav hun sin Mening om disse Sager Luft i en Lovprisning af de gode, gamle Dage. „I mine unge Dage“, sagde hun, „udrettede et ringe Hjemmeraad dog saa tit det selvsamme. Siden der er kommet saa mange Doktorer rundt om, er det, ligesom der er kommet saa mange nye Syger paa Folk, som vi ikke vidste af at sige i forrige Tider.“

Men en Gang gik det dog alligevel saadan, at Maren selv blev syg. Hun fik Lungebetændelse. Nu var gode Raad dyre Hun var ikke til Hverdagsbrug belavet paa saa fine fremmede, som en Købstadsdoktor, og Maren syntes li' godt, at hun var daarlig nok til, at der skulde hentes Doktor. Men Nabokonen var nu ikke saa raadvild, hun havde det praktiske Tag paa, hvad hun fik med at gøre. Hun trak Marens Seng ud paa det hullede, ujævne Lergulv, kalkede Væggene og lod dem tørre, før hun gik op paa Gaarden for at bede om at faa hentet Doktor. Hun syntes, der var for slemt, hvad Hyggelighed vedkom, til at Doktoren kunde komme.

Enten det nu var den hjælp-somme Kones Skyld, eller det var Doktorens eller Apotekerens — nok er det, Ærinde-Maren blev rask igen, og trissede atter rundt paa Professionens Vegne. I det mest forrygende Vejr travede hun af Sted til Byen, selv om det ikke var saa nødvendigt. Men saa blev hun atter syg, og da gik det hverken værre eller bedre, end at der faldt et stort Stykke af Væggen ind til hende tæt ved hendes Seng. Skønt det var i ublidt Vejr, blev Væggen muret op, og ogsaa denne Gang kom Maren sig lige godt for det. — Det var hærdede Naturen, det gamle Folkefærd, der var ukendt med Bekvæmmeligheder.

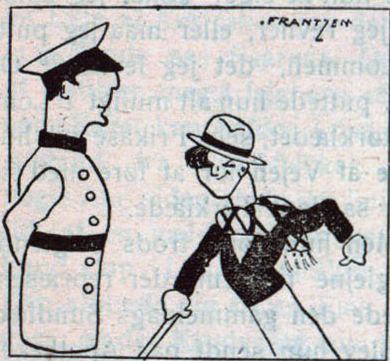
Men alting gaar kun til en Tid, og saaledes gik det ogsaa Maren.

Der blev bygget ny Godsejerhuse med fine, lyse og luftige Arbejboliger, og i en af disse fik Marren sig en Stue. Men først den Omstændighed, denne Omkalfating af hendes Tilværelse, blev hende en Pind til hendes Ligkiste. Hun gik hver Dag ned paa Tomten, saalænge der endnu var Spor tilbage at se af Ruinen af hendes lille, usle Hytte — og her sørgede hun sig til Døde over sit tabte Paradis!

Saaledes er i korte Træk Ærinde Marens Levnesløb.

Ingen maa dø udfotograferet, siger nu Fotograferne. Anderledes i Marens Tid. Hungik i sin Grav uden at blive „taget af“ saa Lærerne maa nøjes med denne min „Pennetegnning“. Man kan ikke overlade „Ordet“ til Fotografen til yderligere at tegne hendes Ydre.

Christine Reimer.



— Undskyld, Hr. Betjent, De vil vel ikke være saa elskværdig at sige mig, hvad Klokken er?
— Den er 6!
— Mange Tak skal De have, men vil De ikke være venlig at sige mig, om det er Morgen eller Aften?
— Det er Morgen.
— Tusind Tak, men vil De saa ikke sige mig, om det er Kl. 6 Morgen i Dag eller i Gaar?

Hvad Kortene betyder.

—0—

Det var i gamle Dage. En Soldat var i Kirke. Under Gudstjenesten tog han et Spil Kort op af Lommen og betragtede det nøje. Der var en Sergent i Kirken samtidig, han saa det og meldte det til Stedets Kommandant, som efter sigende var Kronprins Frederik, den senere Frederik den Syvende. Han kaldte Soldaten op til sig og sagde til ham, at han var anklaget fordi han havde haft Kort med i Kirken.

— Du har jo bespottet Gud og Menigheden, og derfor skal du sikkert løbe Spidsrod.

Soldaten gjorde stram Honnør, idet han sagde:

— Deres kgl. Højhed, jeg har aldrig i min Barndom lært at læse, saa enhver Bog vil være mig uden Nytte, derimod har min Moder lært mig, hvad Kortene betyder.

— Forklar mig det lidt nærmere, sagde Kronprinsen.

— Det skal jeg gerne, Deres kgl. Højhed, naar jeg saa maa blive fri for at løbe Spidsrod.

Det lovede Kronprinsen ham.

— Naar jeg ser paa en 1'er, den minder minder mig om, at der kun er en Gud, og han har skabt Himlen og Jorden, samt alt, hvad der er paa Jorden; en 2'er siger, at Jesus har to Nature, engoddommelig og en menneskelig; en 3'er siger mig, der er tre Personer i Guddommen. Fader, Søn og Heligaanden; en 4'er minder om de fire Evangelister: Mathæus, Markus, Lukas og Johannes; en 5'er betyder de fem Jesu Vunder; en 6'er siger mig, at der er 6 Dage i Ugen til at arbejde i; en 7'er at jeg skal komme Hviledagen i Hu; en 8'er siger mig, der blev kun otte Mennesker frelst under Syndfloden; en 9'er siger mig, at da Jesus helbredede de ti spedalske, var de ni utaknemlige.

Derefter tog Soldaten Klør Knægt lagde den til Side, idet han sagde:

— Den er uduelig.

— De 4 Konger betyder Herodes samt de tre Vismænd fra Østerland, som vilde tilbede Jesusbarnet; de 4 Damer betyder Jomfru Marie med tre andre Kvinder, som ledsagede Jesus til Graven; de 3 Knægte betyder de tre Bøddelknægte, som korsfæstede Jesus. Der er 12 Billeder i et Spil Kort, der er lige saa mange Maaneder i et Aar; der er 52 Kort i et Spil, lige saa mange Uger i et Aar; der er 365 Øjne i et Spil Kort, lige saa mange Dage i et Aar.

Klør betyder Jesu Kors, Spar hans Grav, Ruder de fire Verdenshjørner, Hjerter siger, vi skal gaa i Kirke med Glæde og Andagt.

— Det er min Forklaring, Deres kgl. Højhed.

— Du har ikke fortalt mig noget om Klør Knægt!

— Klør Knægt betyder Judas, som forraadte Jesus, eller den Sergent som anklagede mig.

Kronprinsen gav Soldaten to Specier til Belønning for hans Udtydning af Kortene; thi Mage til den Forklaring havde han aldrig hørt.

Mit og dit.

—0—

„Mit“ og „dit“. Det er kun smaa Ord, og alligevel rummer de saa umaadelig meget. Den Maade, hvorpaa vi opfatter dem — og de kan virkelig opfattes meget forskelligt — præger for en væsentlig Del hele vor Karakter og vort Livssyn.

Der er Mennesker som skelner skarpt mellem mit og dit. De vil ikke for alt i Verden med deres gode Vilje gaa nogen nær i hans Ejendomsret, men de vil heller ikke selv gaas for nær. Man maa indrømme, at disse Mennesker er retskafne. Og dog! Mon det er dette Synspunkt? Er det ikke saaledes her i Livet, at ingen af os kan sige sig fri for at have gjort Uret mod sin Næste? — Det behøver jo ikke at være nogen bogstavelig Krænkelser af Ejendomsretten, — der er saa mange andre Maader, paa hvilken vi kan krænke den. For blot at nævne et Eksempel: Tiden.

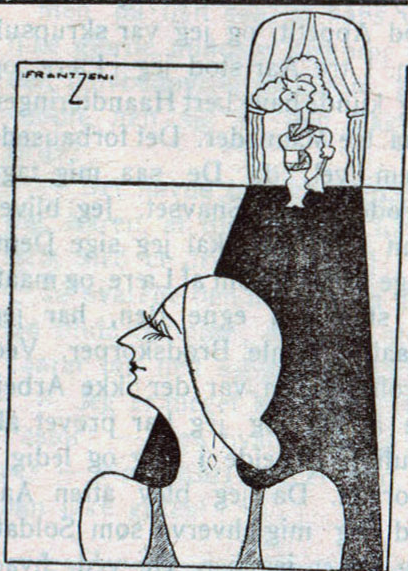
Et Menneske, der er i en tjennende Stilling — og det er vel egentlig de fleste af os, høje og lave — har jo ikke den fulde Raadighed over Tiden, en stor Del af den tilhører den han tjener. Bruger vi den da ikke i hans Tjeneste, saa skelner vi ikke ret mellem mit og dit.

Men dette, at mit er mit, er vist i det hele taget en fejl Anskuelse; man kan maaske endda kalde det Egenkærlighedens Valgsprog, thi mit er i Virkeligheden slet ikke mit. Det er kun saa længe vi kan beholde det ifølge Næstekærlighedens Ret. Om jeg krænker Kærligheden til min Næste, byggende paa en saakaldt Ejendomsret, da begaar jeg Uret, og holder det for mit, som ikke længere er mit.

Endnu værre er det dog med de Mennesker der mener, at mit er mit, og dit er — eller skulde helst være — mit ogsaa; de, der er saa opfyldte af Begærlighed efter Næstens Gods, at det er det eneste, der opfylder deres Liv, deres Tanker og Stræben. Det er taabelige, kortsynede Mennesker, der ikke tænker paa, at alt dette her i Livet, som vi kalder vort, alle disse jordiske Ting, er noget, som i Virkeligheden kun er et Laan; det er Ting, som skal for-gaa, og i hvert Fald, skal vi selv engang forlade dem. De lever, som skulde de ikke slippe alt dette jordiske, de har saa kært, og dog er de

selv inde paa Dødens Vej. Mange af dem, ja, vel alle til Hobe, er Folk, som anser sig selv for overmaade kloge — og saa er de dog saa taabelige, saa blinde, saa at det er en Ynk.

Endelig er der de Mennesker, som siger, at mit er dit, og som handler derefter. De, der lever Kærlighedens store Lov, den, der rummer al Sandhed og Liv. Gid vi dog alle hørte til dem, ikke egenkærlig pukkede paa en Ejendomsret, som vi slet ikke har, ikke fyldte af ond Begærlighed stræbte efter andres, men fyldte af Kærlighed handlede som vort store, herlige Forbillede, Kristus, der gav Afkald paa den Herlighed, han med Rette ejede, for at skaffe os Livets Skat, han lærte os, mit er dit, — Kærlighedens store Grundlov, Livets dybeste Væsen.



— Grevinden: — Jeanette! Jeg ønsker at være alene; vil De jage Fluerne ud!

Besætningens Værdi ved Formueopgørelsen.

—0—

I Anledning af Ansættelsen af Værdien af Heste- og Kreaturbesætninger m. v. ved Formuebe- regningen for Skatteaaret 1934 — 35 har Landsoverskatteraadet efter indhentede Erklæringer fra De samvirkende Sogneraadforeninger, De samvirkende danske Husmandsforeninger og De samvirkende danske Landboforeninger vedtaget, at Besætningerne ved Landbrugets Formueansættelser pr. 1. Januar 1934 optages til følgende Gennemsnitspriser:

Hopper og Vallaker over 2 Aar 300 Kr., smaa Heste, og Plage 200 Kr., Føl 100 Kr., Kreaturer over 2 Aar 100 Kr., Kreaturer fra 1 til 2 Aar 50 Kr., Kreaturer under 1 Aar 25 Kr., Faar og Lam 40 Kr., Orner og Grisesøer 50 Kr. Fedesvin over 4 Maaneder 25 Kr. hertil Svinekort i Behold.

Grise og Ungsvin 12 Kr.

Den for Fedesvin over 4 Maaneder fastsatte Gennemsnitspris af 25 Kr. er alene et Udtryk for disse Dyrs Værdi, saaledes som den maa antages at være, naar der ikke haves Svinekort til dem. Som det er tilkendegivet i den følgende Rubrik: „Hertil Svinekort i Henhold“, skal de paagældende Skatteydere ud over den nævnte Gennemsnitsværdi for Fedesvin over 4 Maaneder til deres skattepligtige Formue medregne Værdien af de Svinekort, de har i Behold den 1. Januar 1934, saaledes som denne Værdi maa skønnes at være paa nævnte Dato.

Der maa selvfølgelig tages for- nødent Hensyn til de særlige Forhold, som maatte være til Stede i enkelte Egne, eller med Hensyn til enkelte Besætninger. Værdifulde Avlsdyr maa vurderes for sig.



Lykken.

—:—

Lykken er for os Mennesker ikke en straalende Stjerne, falden ned til os fra Himlen, ikke en duf- tende Pragtblomst, der skyder op om Natten og hilser os om Morgen, naar vi rejser os fra vor Seng, men det er en med Besvær plukket Buket af smaa Blomster, som er bundne sammen med to Baand: Mindet og Haabet. Og vil man plukke denne Buket, saa gæl- der det om at bukke sig og søge mellem Buske og Tjørne — da gælder det om at krybe over Klip- per og Sten for at finde den ene eller anden Blomst, da gælder det om at holde fast paa det, man har fundet. Og det gælder om at passe og vande Blomsterne, at de ikke visner altfor hurtigt.

Ja, det er af Livets smaa Glæ- der vi sammensætter det, vi kal- der Lykke. Det er ikke noget helt, men noget, der er sammensat af tusind Ting, noget daglig anvendt og vundet.

Thi hvad har vel Bestandighed her paa Jorden?
Helbred?

En Tilfældighed kan ødelægge det.

Penge og Rigdom?

Ødselhed, Uvidenhed og ugun- stige Konjunkturer kan faa den største Rigdom til at smelte bort som Dug for Solen.

Venskab og Kærlighed?

Et ubetænksomt Ord, en lille Misforstaaelse kan helt og holdent ødelægge det inderligste Venskab. Skæbnen giver os ikke noget, den laaner os blot.

Selv om det for et uerfarent Blik undertiden kan se ud, som om Lykken tømmer sit Overflødigheds- horn over somme Mennesker, saa er det dog kun paa Afstand, at det tager sig saa straalende ud.

Den rige ved, at han har nok af Betyrninger, og mangen en Nydelse bliver flad og modbydelig for hans forvante Gane. Talenter maa stadig arbejde, anstrenge sig, hvis deres Ævner virkelig skal udvikles og det hele ikke skal blive til intet. Selv Laurbærkransen visner, hvis de ikke fugtes af deres Ejers Sveddraaber. Der findes derfor intet, som kan siges at være uforgængeligt og Bestandigt, ikke engang det rene og bedste her i Verden, Forældrekærligheden; thi Døden staar altid bagved med sin Le. Vemodigt klinger endnu den gamle Længsel efter Lykke gennem Digterens Sange — evigt og uden nogen Sinde at blive tilfredsstillet.

Og dog burde det ikke være saaledes!

„Vedbliver at være som Børn“, lærer Religionen os. Modtager glad af hans Haand, hvad han i sin Naade giver os! Vi skal modtage det med et taknemligt Sind som en Gave, og ikke pukke paa en Ret, som vi aldeles ikke har. Da skal ogsaa den rette Glæde drage ind i Eders Hjerter, og Lykken — Himlen her paa Jorden — skal komme til Eder og den evige Længsel skal forvandles til Tilfredsstillelse.

Man maa forstaa at indskrænke sig, at være nogenlunde tilfreds med, hvad man har.

Kan man det, saa vil man faa større Ro i Sindet, og i hver Sejr som Mennesket har vundet over sig selv, i hvert Arbejde som lykkes, i hver Udvikling af sine Kræfter, i hver andægtig Beskuen af Skabelsens Underværk, i hver en lille Glæde over trofast Kærlighed vil man se en Blomst i sin Lykkes Buket.

Bygnings- Støbegods

i prima Udførelse fra

C. M. Hess, Vejle.

Murgrydør, sorte og email.
Vaske, Fyrdøre, Riste
Tagvinduer,
Kloakriste, Luftriste
Ventiler
Kakkelovne, Komfurer
Reserveedele

til Bornholms Maskinfabriks Ovne
Kakkelovnsrør, ildfast Sten & Ler
Ovnkit, Kakkelovnsplader m. m.

Alt i Bygningsbeslag
og **Værktøj** anbefales i bedste
Kvaliteter.

P. C. Holm,
Allinge.

Avismakulatur,

rene Aviser, bundtet i Pakker a
5 kg. (ca 300), sælges for 75 Øre

Allinge Bogtrykkeri.

Allinge Skæreri

anbefaler sig med al Skæring,
Høvning samt Salg af tørt **Brænde**
i større og mindre Partier til bil-
lige Priser.

Tlf. 29. Geert Hansen.

Svinekort

købes til højeste Pris. Afhentes
over hele Øen.

Axel Frederiksen.

Telefon Allinge 25

Varm Blodpølse

faas hver Fredag Middag.

Dina Sørensens Victualiehandel

Allinge Teglværk

anbefaler

Mursten, Tagsten, Drænrør,

Telefon 127.

Regninger,

Meddelelser,

Konvolutter,

Brevpapir,

Kvitteringer,

og iøvrigt alle Tryksager til For-
retningsfolk, Foreninger og private
leveres billigst fra

Allinge Bogtrykkeri.

All-Sandv. Sømandsforening

afholder ordinær Generalforsam-
ling paa Forsamlingshuset HAM-
MERSHUS, Onsdag d. 24. Kl. 7,30
Bestyrelsen.

Elegante VISITKORT

50 Stk. 2 Kr.

TAKKEKORT billigst.

Allinge Bogtrykkeri.

Bornholms

Spare- og Laanekasses

Afdeling i Allinge.

Kontortid 9—12 og 2—4.

Renten paa Indskud er paa

3 Mdrs Opsigelse 3,5 pCt. p. a.

Alm. Sparekassetilkaar 3 — —

Boxer udlejes.

Alle Slags rene, sunde Kornvarer

tages fremdeles som Betaling ved Indkøb af alle Købmandsvarer — ogsaa Foderstoffer, Kul, Koks, Brædder, alle Bygningsartikler m. v. — og bliver afregnet til højeste Notering.

Nordlandets Handelshus.

Tegn Abonnement paa Nordbornholm

Hver enkelt Egn har Interesse af at have et Blad, hvori man under et kan faa Egnens Beboere i Tale. Derfor er alle Foreninger og i det hele taget alle Averterende interesserede i at „Nordbornholm“ faa saa stor en Udbredelse som mulig. —

Den Krone, Bladet koster pr. Kvartal, godtgøres ved Avertering indenfor samme Tidsrum, og gør det muligt for os at vinde nyt Opland.

Averterende, der tegner Annoncer for hele Kvartalet, opnaar en betydelig ekstra Rabat. Mangler De en god Idé ved Ud-kast til en virksom Reklame? Vi er altid til Tjeneste med gode Raad og billigste Pristilbud.

Specielt Tilbud

for unge og ældre Herrer, som **Hatte eller Huer** ønsker solide, moderne, klædelige til Vinterbrug.

Udvalg og Lager er stort og Priserne meget rimelige. Se Vindusudstillingen.

Nordlandets Handelshus.

Jens Hansens Godtkøbs-Udsalg

er begyndt.

Særlig stor Rabat gives paa mit store Lager af færdigsyede Klædninger, Stortrøjer, Overfrakker, Regnfrakker samt hvide og kulørte Herre-Kitler.

Og husk mit store Lager af Arbejdstøj, som er det bedste. Ligeledes Kjøletøj Bomuldstøj, Lærreder, Dynetøj, Fjer, Tæpper, Herre-Lingeri, Skjorter, Trikotage og Uldgarn. Stort Udvalg i alt, hvad der hører under Manufaktur. Aitid bedste Kvaliteter og billigste Priser.

Kyllingefoder

en gros og en detail til Vinterkyllinger er paa Lager og anbefales fra



NYMØLLE, NEXØ.

Offentlige Foredrag.

Mandag den 22. ds. Kl. 20
RAADHUSET, Sandvig.

Tirsdag den 23. ds. Kl. 20
HAMMERSHUS, Allinge.

Emne: **Vor evige Skæbne.**
Er et Menneskes Skæbne forudbestemt?
Bliver enhver salig i sin Tro?

Onsdag den 24. ds. Kl. 20
RAADHUSET i Sandvig.

Torsdag den 25. ds. Kl. 20
HAMMERSHUS, Allinge.

Emne: **Kan man stole paa Bibelen?**
Modsiger Bibelen sig selv, og er den kun Menneskeværk? eller er den Guds ufejlbarlige Ord?
Dens Udbredelse og Betydning for Kulturen.
Kom og vær hjertelig velkommen.
Fri Adgang
Warrer Christiansen.

En 3-Værelses Lejlighed

ønskes til Leje straks eller senere, helst med eget Vaskehus.

Hansens Vaskeri, Nørregade.

Latteren.

—0—

I gamle Dage holdt Fyrster og Adelsmænd Hofnarre, der gjorde deres Løjer særlig under og efter Maaltidet, og paa den Maade hjalp de høje Herrer Fordøjelse paa Gled efter de altfor store Portioner Mad og Drikke, de indtog.

En anden gavnlig Indvirkning paa Legemet gennem Latteren udtrykkes ved, at man „faar rystet Mellemgulvet“. Mavens Muskler kommer nemlig i en kraftig Bevægelse, der er en ligefrem Massage for Fordøjelsesorganerne og derfor særlig gavnlig for Fordøjelsen. Mange svære Folk, der holder af at spise og drikke godt, er tillige gemytlige, lattermilde Mennesker, det er som vil Naturen selv hjælpe paa deres Fordøjelse.

„En god Latter er Guld værd“ siger et gammelt Ord, og der er i Grunden ikke saa lidt Sandhed i det, thi en god Latter beforder Sundheden paa flere Maader.

Allerførst er den sund derved, at man tvinges til at indaande dybt og gøre kraftige Aandedrag. De fleste Mennesker aander paa en meget overfladisk Maade, saa at kun en Del af Lungerne sættes i Virksomhed; Lungespidsene, der netop saa let kan blive Arnestedet for farlige Sygdomsspirer, kommer slet ikke til at arbejde, og Luften i dem bliver saaledes ikke fornyet. Men ler man rigtig hjertelig, fyldes Lungerne fra øverst til nederst med ny Luft, akkurat som naar man aabner Vinduer og Døre i en Stue. Man føler ligefrem, hvor velgørende Latteren har virket paa Aandedrætsorganerne, men det skal naturligvis ogsaa være en rigtig Latter, ikke „Fnisen“, der kun har lidet med en god Latter at gøre.

En bekendt engelsk Læge skrev engang i en Afhandling om Latteren, at en „Komediant, der i otte Dage kunde faa Byens Beboere til at le rigtig, havde i denne korte Tid bidraget mere til Beboernes Sundhed end alle Byens Lægens i et helt Aar“. Noget lignende mente ogsaa en af de største Spasmagere, der nogen Sinde har levet, Lægen Rabelais. Han skal have sagt, at Hovedformalet med hans muntre Bøger var at opmuntre de stakkels syge.

Men en god Latter kan ogsaa mere direkte virke som en helbredende Medicin, derpaa har man Eksempler nok. En berømt Tysker laa engang syg af en Byld, som sad dybt nede i Halsen. En Dag fik han Besøg af en god Ven, der fortalte ham en lystig Historie, saa at Vennen kom til at le saa hjerteligt, at der gik Hul paa Bylden.

Man har ogsaa hørt at en Latter kan være Redningsmiddel fra Katastrofer.

For en Del Aar siden skete det i et af New Yorks Teatre, at der talde nogle Gnister ned paa Scenen fra en Lampe. Tilskuerne styrtede allerede mod Udgangen, og det vilde uden Tvivl være endt med, at en Mængde Mennesker var bleven trampet ned, da en Skuespillerinde, Bertha Kalifche, ved sin Aandsnærværelse frelste Situationen. Hun gik frem til Lampærækken og gav sig til at le saa hjerteligt, at Folk uvilkaarligt stansede, saa fik hun Lejlighed til at berolige dem, og til sidst endte det med, at hendes friske Latter smittede de før saa skrækslagne, saa at Latteren ringede gennem Teatret i Stedet for Jammer og vilde Skrig, takket være hendes befriende Latter.

Man skal ikke skue en Hund paa Haarene.

—0—

Der fortælles en Anekdote om den kendte danske Forsker af østerlandske Sprog Christen Hermansen, der viser, hvor forsigtig man skal være med at dømme Folk efter det Ydre.

Han skulde paa Forskningsrejse til Asien og kom i Kupé med en flot udhalet Probenreuter, der uden at kende sin Rejsefælle, der var jævnt tarvelig klædt, snart gav sig i Snak med ham.

— Naa, mingode Mand, begyndte han i en overlegen, beskyttende Tone. De skal nok ud at rejse lidt?

— Jo, det skulde han da.

— Det er nok noget, De ikke er vant til, vrøvlende Probenreuteren videre. — Er De nu ikke bange for, at De ikke kan finde Vej?

— Aah, De skal vel heller ikke saa langt. Se, jeg skal nu lige til Hamburg. Mit Navn er N. N. føjede han vigtig til.

— Og jeg skal til Smyrna, svarede Professoren tørt. Mit Navn er Professor Hermansen.

Efter den Besked blev Probenreuteren mærkelig tavs.

Historien minder paa sin Vis om, hvad der hændte den berømte engelske Lærde Webster.

En ung Adelsmand havde faaet Lyst til at hilse paa ham og rejste derfor med Jernbanen ud paa Landet, hvor Webster boede.

Man viste ham, hvad Vej han skulde gaa, og til sidst kom han til en Bæk, over hvilken der ikke førte nogen Bro.

Ovre paa den anden Side gik en ældre Mand og gravede.

— Halloj gamle, raabte den unge Fyr. Hvordan kommer man over Bækken her?

— Spring eller vad over! lød Svaret.

— Nej, det kan jeg ikke. Men hør engang, Vil De bære mig over paa Ryggen, saa skal De faa en Krone?

— Aa ja, hvorfor ikke, sagde Manden, stak Spaden i Jorden, tørrede Sveden af Panden og vadede over Bækken. Da de var kommen over, fik han sin Betaling.

— Kan De vise mig, hvor den store Noah Webster bor? spurgte han.

— Jo, — det er i det hvide Hus, derhenne, lød Svaret.

Engländeren blev lukket ind af en Tjener, der meddelte ham, at hans Herre ikke var hjemme, men snart vilde komme.

Naa, han slog sig til Ro i det smukt møblerede Hjem; der var Malerier og Kunstgenstande nok at se paa.

Kort efter aabnede Tjeneren Døren og meldte:

— Mr. Webster!

Den unge Herre vendte sig hurtigt om og stod i samme Øjeblik Ansigt fil Ansigt med den Mand, der havde baaret ham over Bækken.

Højrød i Hovedet stammede han nogle forvirede Ord og forsvandt skyndsomt, lovende sig selv aldrig oftere „at skue Hundene paa Haarene“.



— Stumfilmen havde dog den Fordel, at man kunde se Kvinder tale uden at høre det!

Fra Uge til Uge.

—0—

— Alle, der interesserer sig for Andelsselskabet „Jord, Arbejde og Kapital“ indbydes ifølge omstaaende Annonce til Fællesmøde i Rutsker Forsamlingshus i Morgen Lørdag Aften. Her finder Valg af lokal Ledelse og Vurderingsmænd Sted, ligesom der vil blive Lejlighed til at rette Forespørgsler angaaende Selskabets Arbejds metode. Der er gratis Adgang og alle — baade Medlemmer og Ikke-Medlemmer — indbydes venligst.

Den gyldne Drage

fremvises i Biografen Fredag og Søndag. Uden at foregribe Begivenhedernes Gang, gør vi et Ud- drag af Hovedstadspresens Anmeldelser. „Dg. Nyh.“ skriver: Det er sjældent, man i en stor Film, der er lagt an paa en sensationsmættet Handling, tillige faar et ypperligt kunstnerisk Sammenspil, som det er Tilfældet i „den gyldne Drage“.

Jack Holt, Ralph Graves, Lila Lee og Victor Wong spiller saa overlegent og mennesskeligt, at man Gang paa Gang midt i Højspænding og Tummel fik Stunder til at beundre dem.

Publikum nød denne Lækkerbidsken af en rigtig Film, i Ordets bredeste og gode Forstand — saa nervepirrende, at man næsten glemmer at trække Vejret.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

